

Lene Kaaberbøl

De wilde heks

De vuurproef

— LENE KAABERBØL —

DE
WILDE
HEKS

De vuurproef

Vertaald door Corry van Bree

www.lannoo.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

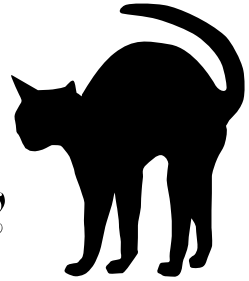
Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

ISBN 978 94 014 2396 0
D/2015/45/122
NUR 283/282

© Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2015

Oorspronkelijke titel Vildheks – Ildprøven
Oorspronkelijke uitgever Florlaget Alvilda, Kopenhagen, 2010
Copyright: © Lene Kaaberbøl, Kopenhagen, 2010
Gepubliceerd in overeenkomst met Lars Ringhof Agency ApS, Kopenhagen
© Vertaling Corry van Bree
© beelden in cover verwerkt: Shutterstock
Vormgeving omslag: Studio Lannoo
Vormgeving binnenwerk: Mieke Smalle

DE ZEEKAT

De kat stond in het midden van de trap en wilde niet opzijaan.

Het was de grootste kat die ik ooit had gezien. Net zo groot als de labrador van mijn vriend Oscar, en net zo zwart. Zijn ogen gloeiden neongeel in het halfdonker van de keldergang.

‘Eh... kat? Mag ik er even langs?’

Nee.

Dat zei hij natuurlijk niet, maar je kon het gewoon aan hem zien. Hij zat daar niet zomaar. Het was geen toeval. Hij zat daar omdat hij daar wilde zitten. Omdat hij iets van mij wilde.

Ik moest naar school. Ik was al laat, en het waaide en regende zo hard dat het geen snelle en prettige rit naar school zou worden. Bovendien had ik geen zin om aan

Hanne, mijn wiskundelerares, uit te leggen dat ik voor de tweede keer in twee weken tijd te laat in haar les was omdat ik niet langs een zwarte kat durfde.

‘Kstt’, siste ik tegen de kat. ‘Ga weg! Hoepel op! Verdwij!’

Hij deed zijn bek open, waardoor ik zijn roze tong zag en een rij witte tanden die langer en scherper waren dan normale kattentanden. Bovendien kon hij duidelijk veel beter blazen dan ik kon sissen.

Ik duwde mijn fiets een stukje naar boven en stapte op de volgende traprede. De kat en ik stonden nu ongeveer twee meter bij elkaar vandaan. Ik gebaarde met één hand.

‘Ga weg!’

Hij ging geen millimeter opzij.

Ik ben niet het dapperste meisje ter wereld, maar op dat moment was ik banger voor mijn wiskundelerares Hanne dan voor de kat. Ik haalde diep adem en daarna liep ik zo snel mogelijk de trap op. Daardoor moest hij wel opzijgaan of...

De kat sprong. Niet opzij of naar achteren, maar recht op me af. Hij raakte mijn borstkas en mijn gezicht, zodat ik heel even alleen een zwarte vacht zag. Ik struikelde, viel achterover de trap af en landde op mijn rug op de vloer van de keldergang, met mijn fiets en de kat boven op me. Mijn achterhoofd sloeg tegen het beton en één elleboog schuurde langs de ruwe muur. Maar het kwam

door de kat dat ik roerloos en met een bonkend hart bleef liggen. Zijn gele ogen staarden naar me, zijn klauwen boorden zich door mijn regenjack en het shirt dat ik daaronder droeg, helemaal tot op mijn huid. Ik zag alleen een zwarte vacht en daarachter de loodgrijze hemel en de regen, die met grote druppels neerviel.

De kat tilde één voorpoot op. De klauw, met een melkachtig wit topje dat naar boven toe in blauwgrijs veranderde, was gespreid.

‘Nee’, fluisterde ik. ‘Niet doen...’ Hoewel ik niet goed begreep wat hij van plan was, was ik toch bang. Ik lag half op mijn linkerarm en probeerde die onder me vandaan te trekken. Zijn vacht was nat en zwaar, en dat was niet alleen van de regen. Hij rook naar zeewier en zee en zout water. Het lukte me absoluut niet om hem weg te duwen.

Woesj!

Met een bliksemsnelle beweging schoot zijn poot naar mijn gezicht, en ik voelde dat hij me tussen mijn wenkbrauwen krabde. Het begon meteen te bloeden. Ik voelde het bloed over mijn neus sijpelen en moest knippen om het niet in mijn ogen te krijgen. En terwijl ik daar nog steeds lag, verlamd en gewond, boog de zeekat zich naar voren en schuurde met zijn warme, ruwe tong over mijn voorhoofd.

Hij likte het bloed van de wond die hij zelf had veroorzaakt.

‘Clara! Wat is er? Je komt te laat!’ riep mijn moeder uit haar werkkamer. Ik stond in de deuropening en kon niets zeggen. Een moment later kwam ze naar buiten.

‘Meisje van me’, zei ze geschrokken. ‘Wat is er gebeurd?’

Ik trilde over mijn hele lichaam. Mijn hoofd deed pijn, het zweet brandde in de wond tussen mijn ogen, en het was alsof ik het gewicht van het natte lijf van de kat nog steeds op me voelde en de lucht van zeewier en zout bloed rook.

‘Een kat’, fluisterde ik. ‘Het was... een kat.’

Ik had niet verwacht dat ze me zou geloven. Ik had gedacht dat ze me een heleboel vragen zou stellen en zou zeggen dat ik overdreef. Ik bedoel, hoe vaak gebeurt het dat je wordt aangevallen door een enorme, zwarte kat?

Maar dat gebeurde niet. Ze staaarde alleen naar me.

‘Alsjeblieft niet’, zei ze. Dat was alles. Daarna begon ze te huilen.

Ik denk dat ik eerst een paar dingen moet uitleggen. Mijn moeder is geen huilebalk. Ze is over het algemeen heel kalm. Ze is journaliste en werkt freelance, wat betekent dat ze haar eigen bedrijf heeft en leeft van het schrijven

van artikelen voor verschillende kranten die haar daarvoor betalen. Dat zijn er best veel, want ze is goed, en ze weet altijd interessante verhalen te bedenken. Mijn vader woont niet meer bij ons, hij is vertrokken toen ik vijf was, dus mijn moeder is het gewend om de meeste dingen zelf te regelen.

Ze stopte al snel met huilen, haalde de verbanddoos tevoorschijn en begon de wonden op mijn voorhoofd en elleboog schoon te maken terwijl ze haar mobiel tussen haar schouder en oor klemde in een poging de dokter te bereiken.

‘Er zijn nog... zeven... wachtenden voor u’, zei een computerstem. Mijn moeder smiet de telefoon boos van zich af en haalde een zak diepvriesmais en een theedoek uit de keuken.

‘Hier’, zei ze. ‘Houd die tegen de wond. We rijden er zonder afspraak naartoe.’

‘Mijn fiets’, zei ik. ‘Ik heb mijn fiets niet op slot gedaan.’

‘Dat is op dit moment niet belangrijk’, zei ze. ‘Er zijn ergere dingen. Trek een droog shirt aan, we weten niet hoe lang we moeten wachten.’

Ze was zichzelf weer. De moeder die alles regelde, de moeder die altijd voor me zorgde. Maar ik kon dat hulpeloze ‘alsjeblieft niet’ niet vergeten. Of de uitdrukking op haar gezicht voordat ze haar moedermasker weer opzette.

Haar open mond. Haar witte lippen. En de tranen die
in haar ogen waren gesprongen.

Alsof haar hele wereld op dat moment instortte.